

aneb Detektiv z Čapího Nůsku se představuje

Znáte se osobně s nějakým detektivem? Pokud ne, potom právě teď máte příležitost jednoho poznat. Jmenuju se Břetislav Hostivít a jsem detektiv. Nenosím klobouk, ale čepici. Fialovou. A pod nosem úzký knírek. Čepici i knírek určitě malíř na mém portrétu svede, ale nejsem si jist, zda také přesvědčivě vystihne oduševnělý výraz mé tváře...

Abych se tedy představil: jsem rychlý a pohotový, dovedu přemýšlet, rozmýšlet a vymýšlet, jako když bičem mrská, umím se rozhodovat ve zlomku vteřiny, pronásledovat zločince až na kraj světa a odhalovat sebeskrytější tajemství. A to se nevychloubám.

Dýmku nekouřím, protože kouření není zdravé, a na housle nehraju, i když hudbu mám rád. Vlastně na ně nehraju právě proto, že mám hudbu rád. Nerad bych jenom tak vrzal. Buď jsem houslový virtuos, nebo detektiv. Já jsem se rozhodl pro zaměstnání detektiva na plný úvazek.

Žiju v malém městě, které má poněkud neobvyklé jméno Čapí Nůsek.

aneb Břetislav Hostivít představuje Čapí Nůsek

Čapí Nůsek – městečko skryté uprostřed hor a lesů – byl až dosud čtenářské veřejnosti naprosto neznámý, přestože tu sídlí hned několik králů, princezen, černokněžníků, čarodějnic, vodníků, podvodníků (ale ti žijí skoro všude), hejkalů, trpaslíků a další pozoruhodné osobnosti. V pravé poledne si třeba vykračuje po ulici v Čapím Nůsku bezhlavý rytíř. Asi hledá svoji hlavu. Nebo tu každé ráno cupitá bílá paní Bílá do tržnice, aby si koupila banány. Bílá paní má ráda banány, to jste nevěděli? V místní zoologické zahradě chováme kromě lva, tygra, hyeny skvrnitě a jiné dravé i nedravé zvíře také tři draky: šestihlavého, devítihlavého a dvanáctihlavého.

Z toho lze usoudit, že Čapí Nůsek není obyčejné městečko a já nejsem obyčejný detektiv. A protože se u nás pořád něco děje – únosy, souboje, léčky, loupeže –, mám práce a pátrání až nad hlavu.

Hned na začátku vás musím upozornit na plánek Čapího Nůsku. Mohu-li vám radit, ten plánek si raději překreslete na zvláštní čtvrtku, abyste jej při čtení a pátrání měli po ruce. Zatím si nedělejte těžkou hlavu

z toho, že jsou budovy v městečku označeny pouze číslem. Včas se dozvíte, kdo v nich bydlí.

Původně jsem vám chtěl o všech událostech, které se tu staly, vyprávět sám. Povolání detektiva mě však natolik zaměstnává, že bych se k tomu asi nikdy nedostal. Požádal jsem proto svého dobrého přítele Zdeňka Karla Slabého, aby knížku napsal za mne. Nevěřte však zlým jazykům, které tvrdí, že vůbec neexistuju. V průběhu dalších kapitol poznáte, že existuju tak, až z toho některé zlolajné bytosti bolí hlava.

Ještě vám není něco jasné? Tak se ptejte!